

چهار سال ظرفیت محدودی است و نمی توان همه مشکلاتی که در این مدت و از سال-های قدیم انباشته شده و برخی از آن ها نیز در سال های اول دهه ۸۰ تشدید شده است را حل کرد. این ها دلایلی بود برای این که سمت وزارت را نپذیرم اما نکته این بود که من داوطلب وزارت بهداشت نشدم و خیلی پیگیر هم نبودم وزیر شوم اما اصرار می شد که «ما به تو رسیده ایم.» ۴۰ نفر آمده بودند و بحث شده بود اما رئیس جمهور هیچ یک از این افراد را نپذیرفته بود. چند روز مانده بود به معرفی کابینه، من این مسئولیت را قبول کردم. مفروض من این بود که خدا انشاءالله کمک می کند تا قدمی به جلو برداریم. هیچ وقت ادعا نکردم ما می توانیم تمام مشکلات نظام سلامت را برطرف کنیم. به هیچ عنوان این در ذهن من نبود اما در ذهنم این موضوع مطرح بود که می توانیم قدمی به پیش برداریم و کارها را ولو کمی بهتر از گذشته کنیم. البته در زمان اخذ رای اعتماد هم گفتم مهم ترین چالش وزارت بهداشت، وجود جزایر متعدد و پراکنده تصمیم گیری در نظام سلامت است. این چالش را از همان زمان می شناختم. در ارزیابی این چهار سال می توانم بگویم نظام سلامت قوی تر از زمانی است که من آن را تحویل گرفتم و کارهای نیمه تمام بسیاری اتمام پیدا کرد. فضاهای جدیدی در برابر ما گشوده شده و ما در آستانه یک جهش بزرگ در سلامت کشور قرار گرفته ایم و اکنون دیگر تقریباً بخش زیادی از ابزار این جهش فراهم شده و خواهندگی آن نیز حاصل شده است».

احمدی نژاد از میان چهل نامزد وزارت بهداشت او را انتخاب و به مجلس معرفی کرد. جوانی وی و ناآشنا بودن نمایندگان با لنگرانی سبب شد تا مجلس موضعی منفی در قبال وی بگیرد.

نمایندگان با سخنانی مانند اینکه «بهتر است نخبه ای چون آقای لنگرانی به کارهای تحقیقاتی بپردازند تا وقتشان صرف وزارت شود!» خواستند هم او و هم احمدی نژاد را از این اقدام منصرف کنند. ولی وی خود را در معرض رای اعتماد نمایندگان قرار داد و توانست از ۲۸۴ نماینده حاضر در مجلس، ۱۶۹ رای را در روز دوم شهریورماه کسب کند و بر کرسی وزارت بهداشت تکیه بزند.

او کارنامه ی مقبولی از خود به جای گذاشته بود و عده ای گمان می کردند هرکس به دولت دهم راه نیابد قطعاً او جزو کسانی خواهد بود که از دولت نهم به دولت بعدی منتقل شده و ابقا می شود با این وجود این گونه نشد و احمدی نژاد در حالی که به شایستگی او اذعان داشت، بدون ارائه ی دلیلی منطقی، نخستین وزیر زن در جمهوری اسلامی را جایگزین باقری لنگرانی نمود.

مفبور در جبهه

دوران جوانی کامران باقری مصادف با دفاع مقدس شد. او در حالی که دانشجوی پزشکی بود، به صورت داوطلب در خطوط مقدم جبهه-های نبرد حاضر شد و به امدادسانی به رزمندگان پرداخت. او در عملیات های کربلای چهار و پنج و مرصاد حضور داشت. یکی از همزمان او درباره ی سخت کوشی وی چنین می گوید: «به خاطر اینکه به کارهایش برسد چندین مرتبه تا دو سه روز نمی خوابید و گاهی اوقات از خستگی زیاد بی هوش می شد».

عقلانیت، معنویت، عدالت مول محور ولایت

جبهه پایداری انقلاب اسلامی

آشنایی اجمالی با دکتر لنگرانی

سوابق علمی

دکتر کامران باقری لنکرانی، دارای مدرک دکترای عمومی از دانشگاه شیراز در سال ۱۳۶۸ با رتبه ممتاز و تخصص بیماریهای داخلی در سال ۷۱ و در ۲۷ سالگی با رتبه اول و فوق تخصص گوارش و کبد از همان دانشگاه در سال ۱۳۷۵ می باشد. باقری لنکرانی، در سال ۸۴ توانست پس از طی مراحل استادیاری و دانش یاری، توسط گروه ارزیاب هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی شیراز و بر اساس شاخص-های علم سنجی بین المللی در سایت Scopus، به رتبه «استاد تمام» که معادل فارسی پروفیسور است، ارتقاء رتبه یابد در حالی حدوداً ۳۹ سال داشت و این، نشان از نبوغ علمی این دانشمند جوان دارد. در طول سالیان مختلف، او توانسته است علاوه بر تدریس در دانشگاه و فعالیت های اجرایی، مقالات و کتاب هایی هم بنگارد که آمار آنها قابل توجه است. نوشتن بیش از ۱۰۰ مقاله علمی پژوهشی در مجلات معتبر بین المللی ISI و ISC و چند کتاب در زمینه های بیماری های داخلی، عفونی، ارتوپد، اعصاب و روان، سیاست گذاری- های درمان عمومی به زبان های فارسی و انگلیسی از آن جمله است. عضویت در انجمن بین المللی پیوند کبد، انجمن آمریکایی متخصصین گوارش، انجمن متخصصین گوارش و کبد ایران، عضویت در هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی شیراز، به پایان رساندن بُرد پیشرفته ی ICRP با بورس مؤسسه المپیوس، ارائه مقالات پزشکی در شش کنگره خارج از کشور و تعداد زیادی از کنگره های داخلی، عضویت در هیئت های ممتحن امتحانات دانشنامه فوق تخصصی گوارش و کبد، تخصصی اورژانس، پذیرش دستیار، امتحان جامع کارورزی، گواهینامه تخصصی داخلی، تأسیس و سردبیری مجله الکترونیک پزشکی شیراز سال

۱۳۷۹ (اولین مجله الکترونیک پزشکی جمهوری اسلامی ایران)، آشنایی با زبان های انگلیسی و عربی از دیگر سوابق علمی دکتر کامران باقری لنکرانی است. نکته قابل توجه درباره دکتر لنکرانی این که وی در حالی که دارای «گرین کارت» بوده و می توانسته به راحتی در خارج از کشور تحصیل کند، تمام مراحل تحصیلی خود را در ایران گذرانده است.

سوابق اجرایی

۱. معاونت آموزشی گروه داخلی دانشگاه علوم پزشکی شیراز
۲. عضویت در شورای دبیران مجله «خاص» از سال ۷۱
۳. ریاست بیمارستان نمازی شیراز در سال های ۷۲ و ۷۳ (۲۸ سالگی)
۴. معاونت پشتیبانی دانشگاه علوم پزشکی شیراز از سال ۷۳ تا ۷۵
۵. عضویت شورای سردبیری مجله ارمان دانش از سال ۷۵
۶. عضویت در هیأت مدیره سازمان نظام پزشکی شهرستان شیراز از سال ۷۵ تا ۷۹
۷. دادستانی هیأت انتظامی رسیدگی به تخلفات پزشکی بیمارستان شیراز از سال ۷۵ تا ۷۹
۸. مدیر گروه داخلی دانشگاه علوم پزشکی شیراز از سال ۷۵ تا ۸۴
۹. تأسیس جامعه اسلامی دانشجویان دانشگاه شیراز به همراه آقایان قهرمانی و جلیلی پس از خرداد۷۶
۱۰. عضویت شورای دبیران مجله تخصصی اطلاع رسانی پزشکی از سال ۷۸
۱۱. عضویت در جامعه پزشکان، هیاتولوژیست ها
۱۲. عضویت در کمیته ی ملی بازنگاری مداوم پزشکی و خدمات بهداشتی در آموزش و پرورش در سال های ۷۷ و ۷۸
۱۳. دبیر انجمن اسلامی پزشکان فارس
۱۴. دبیر علمی کنگره بین المللی پزشکی جغرافیایی از سال ۷۷ تا ۹۰

۱۵. رئیس کمیته منطقه ای خودآموزی پزشکان از سال ۸۰ تا ۹۰
۱۶. وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی از سال ۸۴ تا ۸۸
۱۷. ریاست نشست منطقه ای سازمان جهانی بهداشت WHO از سال ۸۵ تا ۹۰
۱۸. سردبیری مجله علمی پژوهشی هلال احمر از سال ۸۸ تا ۹۰
۱۹. ریاست هیات موسسین کانون فرهنگی بصیرت از سال ۸۸ تا ۹۰
۲۰. ریاست مرکز تحقیقات سیاستگذاری سلامت از سال ۸۸ تا ۹۰
۲۱. مدیریت مجله HEPATITIS MONTHL در سال های ۸۹ تا ۹۰
۲۲. عضویت پیوسته فرهنگستان علوم پزشکی در سال های ۸۹ و ۹۰
۲۳. نمایندگی ویژه رئیس جمهور و ریاست کارگروه ساماندهی بیمه ی پایه، همگانی و توسعه ی پزشک خانواده در دولت نهم
۲۴. عضویت در شورای مرکزی جبهه پایداری
۲۵. سخنگویی جبهه پایداری

وزارت بهداشت

هیچ کس فکر نمی کرد انتخاب احمدی نژاد برای وزارت بهداشت، لنکرانی ۴۰ ساله باشد. گویا زاهدی، وزیر علوم، او را به هیأت انتخاب وزرا و احمدی نژاد معرفی کرد. لنکرانی تأکید دارد که تا پیش از آن، با هیچ یک از آقایان آشنایی نداشت. خود وی در این باره می گوید: «روزی که دکتر احمدی نژاد بنده را احضار کرد و به من گفت تصمیم گرفته است بنده را به عنوان وزیر بهداشت انتخاب کند، آنچه در ذهن من بود این بود که من حوزه وزارت بهداشت را می شناسم و می دانم مشکلات ریشه ای و قدیمی دارد. همچنین یقین داشتم که هرکسی وزیر بهداشت شود در پایان فعالیت با موجی از انتقاد روبرو خواهد بود. به همین دلیل اگر می خواستم مصلحت خود را در نظر بگیرم باید جواب رد به دکتر احمدی نژاد می دادم چرا که ظرفیت اصلاح وزارت بهداشت و نظام سلامت در مدت